

at få en krone fra det offentlige, men som rent faktisk over skatten er med til at betale til den familie, der bruger det offentliges pasnings-tilbud.

Venstre har tidligere her i salen foreslået en model, hvor forældrene ville få mulighed for at vælge den pasningsform, der svarer bedst til den enkelte families behov, en slags friskole-model.

Og i en række kommuner gennemføres der faktisk for øjeblikket forsøg med tilskud til privat børnepasning, en ordning, der har vist sig at være stor interesse for.

Ordningen giver desværre ikke mulighed for, at forældrene får tilskud til selv at passe børnene, men den er et godt skridt i den rigtige retning med hensyn til at give børnefamilierne en valgmulighed.

En anden betænkelighed ved forslaget om en grænse på 500.000 kr. er, at med vores nuværende meget høje marginale skattetryk vil det kunne føre til en række urimeligheder og risiko for tilskudstækning.

F.eks. vil en familie, der tjener 499.000 kr., og som har to børn, et på 5 år og et på 1 år, kunne få knap 20.000 kr. i børnefamilieydelse, mens en tilsvarende familie med 500.002 kr. med den foreslåede indtægtsgrænse på 500.000 kr. ikke vil få en krone i børnefamilieydelse. Faktisk skal familien med 500.002 kr. tjene 50.000–60.000 kr. mere for at have det samme, som familien med 499.000 kr. opnår gennem at få familieydelsen. Det svarer faktisk til en lønindkomst på knap 5.000 kr. mere om måneden.

Venstre er af den grundopfattelse, at det skal kunne betale sig at arbejde og gøre en ekstra indsats, men det vil forslaget fra Dansk Folkeparti modvirke for store dele af befolkningen.

Skal børnefamilieydelsen indtægtsreguleres, skal det kædes sammen med en nedsættelse af marginalskatteerne.

Venstre kan ikke støtte beslutningsforslaget.

Gitte Seeberg (KF):

Det er ikke så tit, det sker, men jeg kan i det store hele – eller rettere sagt fuldt ud – slutte mig til det, som skatteministeren allerede har sagt her fra talerstolen, og i øvrigt også det, som Venstres ordfører har sagt.

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte det beslutningsforslag, der er fremsat af Dansk Folkeparti.

Det ville naturligvis være meget besnærende at følge tankegangen om, at de mest velstillede,

altså dem, der tjener over 500.000 kr. om året, ikke skal have ydelsen, idet de kan klare sig selv, men som det også fremgår af både skatteministerens tale og af beslutningsforslaget, blev børnefamilieydelsen indført som en form for kompensationsordning i forbindelse med skattereformen i 1987, og målet med indførelsen af ydelsen var at give børnefamilierne større valgfrihed til at disponere, uanset om de var højt- eller lavtlønnede.

Børnefamilieydelsen skal derfor ikke betragtes som en social ydelse, men som et tilskud, der er helt målrettet mod familier med børn.

Og hvis man på noget tidspunkt vil ændre disse regler, forudsætter det naturligvis en fuldstændig ændring af vores velfærdssystem, og det forudsætter selvfølgelig først og fremmest, at der også bliver givet reelle skattelettelser.

I den forbindelse må jeg sige, at det undrer mig, at Dansk Folkeparti har fremsat dette forslag, og derfor vil jeg spørge ordføreren for forslagsstillerne, om Dansk Folkeparti har tillid til, at regeringen virkelig ville bruge disse 1,2 mia. kr. til skattelettelser. Det kunne da være interessant at høre, men det bliver der jo lejlighed til at få svar på senere, men det har Det Konservative Folkeparti i hvert fald ikke tillid til at skatteministeren ville.

Og med det, jeg i øvrigt har sagt her, afviser vi beslutningsforslaget.

Jes Lunde (SF):

SF er helt enig med skatteministeren i, at børnefamilieydelsen er blevet indført for at kompensere børnefamilierne for skattereformen, som nedsatte værdien af rentefradraget, hvilket selvfølgelig især går ud over nyetablerede familier, og for indførelsen af de grønne afgifter, hvoraf i hvert fald nogle vejer tungere for børnefamilier end for andre.

Vi er også enige i, at forbrugsmulighederne for børnefamilier alt andet lige er klart mindre, end de er for en tilsvarende familie med samme indkomst, men uden børn, og derfor er der god fornuft i at have en børnefamilieydelse.

På den anden side er det offentlige budget selvfølgelig altid under et vist pres. Vi har underskud på statens finanser, vi har hele tiden diskussioner om, hvor vi dog kan spare en lille smule, og vi har især i øjeblikket en løbende diskussion om, hvordan vi kan forsvare velfærdssamfundet, om det f.eks. skal ske ved at spare på nogle af de sociale ydelser.